

Arif Ergin

TEKVİN

Okuduđunuz bu kitap bir romandır.
Kitapta geçen isimler, karakterler, yerler, kurumlar,
olaylar ve bunların arasında kurulan bağlantılar
tamamen yazarın hayal ürünüdür.
lmř veya yařayan gerçek kiřilerle,
kurumlarla, olaylarla veya yerlerle benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

1. §

27 Kasım 2003, Levent, İstanbul

Kenan Ruzly, plazanın üst katlarına doğru dalga dalga yükselen, kulakları sağır eden bir ses duydu ilk önce. Sonra müthiş bir basıncın bedenini silindir gibi ezdiğini hissetti. Sanki görünmez bir canavar gökdelenin cam yüzeyini parçalayıp içeri girmeye çalışıyor gibiydi. Gökdeleni boydan boya kaplayan camlar içeri doğru esneyip, âdeta sabun köpüğü gibi devasa bir bombe yaptığında zaman önce yavaşladı, sonra sonsuz bir boşlukta durdu, cam ve zaman sanki birlikte esnediler ve sonra binlerce parçaya ayrılarak bedeninin üzerine patladılar. Patlamayla, sıkışıp birikmiş binlerce yaşanmamış saniye bir anda kırık birer cam parçası olup yüzüne ve vücudunun her yerine şarapnel parçaları gibi saplanıp gömüldü. Hiçbir acı hissetmedi Kenan. Şaşkınlıkla etrafına bakıyor, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu sadece. Gözlerinin içine dolan ılık ve beklenmedik sıvı görmesine engel oluyor, yeniden görebilmek için sürekli olarak eliyle ovuşturup gözlerinden o bordo sıvıyı uzaklaştırmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Birkaç saniyeliğine sanki dünyadan soyutlanmış gibiydi. Kaybolup yittiği karanlık derinliklerden dünyaya geri dönmesi, sağır olmuş kulakları açan tiz bir çığlık sesiyle oldu. Yanı başında duran stajyer direktörü, Kenan'ın yüzündeki kanlara bakıp korkuyla çığlık atmıştı. Daha birkaç saniye öncesine kadar yanından ayırmadığı, hep koruyup kolladığı torpilli stajyeri şimdi kan revan içindeydi. Kenan da kadını görünce dehşete kapıldı. Üzerindeki beyaz gömleği ve eteği lime lime olmuş, şerit şerit kumaş parçaları hâlinde bedeninin her yerinden sallanıyordu. Eteğinin altına giydiği naylon çorapları kısmen erimiş, çıplak

bacaklarına yapışmıştı. Patlamanın şoku içindeki birçok insan gibi henüz o da kendi durumunun farkında değildi. Yüzü kan, saç ve simsiyah bir isle tarifi imkânsız bir pislige bulanmıştı. Boy-nunda asılı duran plaza giriş kartı da olmasa, bu kadının az önce havalı havalı sunum yapmakta olan iki üniversiteden mezun olmuş direktörü olduğuna kimse inandıramazdı Kenan'ı.

Patlamanın üzerinden henüz iki saniye geçmişti ki plazanın giriş katından hızla yükselen sarı bir duman şimdi kırılan camlar yüzünden tamamen açılan ön cepheden binanın içine doluyordu. Göz yaşartan, geniz yakan, insanın ciğerlerini kavurup nefessiz bırakan çok yoğun bir dumandı bu. Sanki biri plazanın tepesinden tonlarca temizlik malzemesi boşaltmış gibi bir amonyak kokusu yayıldı her yere. Kenan, direktörüne doğru bir adım atmaya yeltenince orada olmaması gereken bir şeye takıldı ayağı. Yerde cansız bir beden yatıyordu. İkisi de önce yere, sonra dehşetle birbirlerine baktılar. Yüzüstü yattığı anlaşılan adamın kim olduğunu tahmin etmeye korkmuşlardı.

Birkaç metre ötelerinde, savruldukları yerlerden kalkmaya çabalayan kan revan içinde insanlar vardı. Çok değil bir iki dakika öncesine kadar döviz kurları, dünya piyasaları, faiz oranları ve Dow Jones endeksinin konuşulduğu, birkaç hafta önce oynanan ve kural hatası nedeniyle tekrar edilmesine karar verilen Fenerbahçe maçının geyik muhabbetlerinin yapıldığı plaza katını şimdi inlemeler, çığlıklar ve dualar dolduruyordu. Yerdeki bedenlerin etrafına saçılıp tuzla buz olmuş zaman parçacıklarına baktı Kenan. Yüzlerce, binlerce zaman parçacığı. Her biri yaşanmamış günleri, yılları biriktirmişti üzerinde. Gözlerinin kapanmak üzere olduğunu hissediyordu ama bilinci buna direniyor, ayakta kalmasını ve buradan bir an önce çıkmasını emrediyordu.

Binadan göğe yükselen yoğun sarı duman kilometrelerce uzaktan bile görülüyordu artık. Caddenin karşı tarafındaki gökdelenlerin bile camları basınçla tuz buz olmuştu. Metrelerce uzaktan dahi patlama şiddetli bir deprem gibi hissedilirken; kopmuş kollar ve bacaklar caddeye savrulmuş ve ortalık paramparça olmuş ofis malzemeleriyle dolmuştu. Rüzgârın etkisiyle havalanmış kâğıt parçaları ölmüş yakınlarını arayan beyaz kelebekler

gibi hüznle oradan oraya uçuşuyorlardı. O esnada yüz metre kadar ileriden geçmekte olan yaşlı bir kadın, gördüğü şey karşısında korkudan bayılarak olduğu yere yığıldı; yerde Harvard Üniversitesi mezunu kopuk bir kafa vardı.

Kenan plazanın üçüncü katından, tamamen açılmış ön cepheye doğru birkaç adım atıp bu dehşet verici Levent manzarasına baktı. Gözüne akan ılık sıvıya bir türlü engel olamadığı için eli sürekli alnındaydı. Bir ara indirip eline baktığında korkudan bacakları titremeye başladı. Eli sanki kırmızı boya dolu bir kovaya daldırılıp çıkarılmış gibiydi. Bacaklarının titremesine engel olamıyordu. Titreme bütün vücuduna yayıldı ve bedeni tarifi çok zor bir acıyla iki büküm oldu. Yaralandığını, vücuduna saplanan cam parçalarını ve başının yarıldığını bir anda fark etti. Çaresiz ve ne yapacağını bilemez bir hâlde geriye döndüğünde direktörünün gittiğini anladı ve o da ofisin çıkışına doğru yürümeye başladı. Beton ve cam kırıkları yığınının dönmüş ofisten geriye kalanlara bakarak asansörlere giden yolun nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Birkaç saniye nereye gittiğini bilmeden yürüdükten sonra kendini üçüncü katın holünde buldu. Elleri yüzleri siyah, gri ve bordoya boyanmış insanlar, içgüdüsel olarak binadan uzaklaşmaya çalışıyorlar ve asansörlerin olduğu hole doğru ilerliyorlardı. Savruldukları ve kıvrıldıkları yerlerden toparlanıp kalkmışlar, hiçbir yorum yapmadan, birbirleriyle tek kelime bile konuşmadan, sadece acıyla inleyerek, hıçkırıklarla ya da sessizce ağlayarak masaların altından, devrilmiş dolapların üzerinden, erimiş halılarda sürünerek ofisin her köşesinden ortadaki çıkışa doğru ilerliyorlardı. Kenan bir ara tek bacağı olmayan birini fark etti. Birkaç saniye öncesine kadar herkesin saygı ve korkuyla yaklaşacağı bir başka direktör, arkasında koyu kırmızı bir iz bırakarak sürünürken, daha az yara almış başkaları onun bıraktığı ize basıp adamın üzerinden atlayıp gidiyorlardı.

Herkes yapayalnızdı ve kendi canının derdindeydi. 27 Kasım 2003, perşembe günü, kutsal metinlerde tasvir edilen mahşer günü gibi “kimsenin kimseye faydasının dokunmadığı” bir gündü.

Savaştan çıkmış gibi duran Calvin Klein takım elbiseli, rugan pabuçlu, Louboutin ayakkabılı insanlar otuz saniye içinde asansörlerin olduğu holde biriktiler. Fakat önlerinde büyük bir problem vardı. Asansörlerin hiçbiri yerinde yoktu. Holün zemininde, hemen sol taraflarında, patlamadan sonra açılmış devasa bir delik gördüler. Kenan birkaç adım öne çıkıp o delikten aşağı baktığında deliğin, bulundukları kattan bodrum katlarına kadar indiğini, hatta üzerlerindeki birkaç kat boyunca da devam ettiğini gördü. Asma tavanlar parçalanmış, duvarların mermer kaplamaları dökülmüş, armatürler kırılmış, asansörler zemine çökmüş ve ortalık tamamen enkaza dönmüştü.

Bir hastane odasında haftalar sürecektir yaşam mücadelesini kaybedip son nefesini verirken, Kenan'ın hatırladığı son görüntüler bunlar olacaktı.

2. B

15 Yıl sonra... (17 Eylül 2018)

“Ne zaman bir insan sokağa çıkıp demokrasi ve özgürlük için yürüse dünyanın geri kalanı ona borçlanır.”

Güzel slogan, diye düşündü Hakan. İstiklal Caddesi'nin bir köşesinde dikilmiş Melek'in gelmesini beklerken, bir yandan da kadınların düzenlediği “Eşitlik! Özgürlük! Adalet!” mitinginin hazırlıklarını seyrediyordu. Toplumun her kesiminden kadınlar bu güneşli akşamüzeri Galatasaray Meydanı'nda toplanmış, barışçıl bir eylemin hazırlığı içindeydiler. Onların oluşturduğu bu rengârenk kalabalığa tezat, başka ve daha büyük bir kalabalık ise olanca grilikleri, çatık kaşları ve gündelik hayatın sırtlarına yüklediği sorumluluklarla eylemcilerin yanından güçlü bir ırmak gibi daralıp genişleyerek, yükselip alçalarak, dünyayı muhteşem bir mucize kılan tüm detayları acımasızca yutup önlerine katacak geçiyordu. Hakan, aralarında tek sıra polislerin dizili olduğu bu birbiriyle olabildiğince zıt ama aslında birbirinin aynı olan iki gruba bakarken, bir kutsal kitapta geçen, denizin ortasında

birbirine karışmadan akıp giden tatlı ve tuzlu suların hikâyesini hatırladı birden. Her nedense inançsız zihninden çıkmayan, çocukluğundan kalma çok az kutsal sahneden biriydi bu hikâye de işte.

Saatine baktı, 18.10'u gösteriyordu. Kalabalıktan sıkılıp kafasını yukarı kaldırdı ve her biri bir asırdan uzun zamandır bütün estetik güzellikleriyle dimdik ayakta duran binalara, üzeri maskaronlu, işlemeli, bazısının cephesinde koca koca heykeller olan Beyoğlu apartmanlarına baktı. Bazı binaların cephelerine işlenmiş ilginç yüzler vardı ve o yüzler sanki doğrudan kendisine bakıyormuş hissine kapılıp ürperdi. Kimbilir ne olaylar görmüş, ne tarihi anlara tanık olmuşlardı. Hakan'a, sanki dikkatle bakıkları herkesin içinden geçenleri anlayabiliyorlar gibi geldi. Gözlerini kısıp maskaronlara sert bir bakış attı, sonra birkaç metre geri çekilip binanın altına doğru sokuldu ve bakışlarını onlardan kaçırıp yeniden eylemci kadınlara çevirdi.

Sloganların ve polisin uyarı anonslarının sıklaşmaya başladığı anda, Melek'in İstiklal Caddesi'nin karşı tarafından kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu fark edince derin bir nefes aldı. "Nihayet!" diye mırıldandı, o gürültüde kendisinin bile zor duyabildiği bir sesle.

Melek'i yüz metre mesafeden görür görmez tanıdı. İncecik bedenine giydiği bej rengi pardösüsü ve uzun boyuyla kalabalıktan kolayca ayrılıyor, kızıl-kahve-sarı saçları attığı her adımla yerinden havalanıp sonra yeniden dalgalar hâlinde omuzlarından dökülüyordu. Melek Ruzly kalabalığa karışmıyordu. Kalabalık onun sağından, solundan, önünden, arkasından akıp gidiyordu. Birbirine karışmayan tatlı ve tuzlu suların altından akan bambaşka bir dip akıntısı gibiydi Melek. İngiltere'de sosyoloji okumuş bir kadının, içinde yaşadığı topluma olan büyük mesafesi gülümsetti Hakan'ı.

O sırada Melek de Hakan'ı fark etmiş ve gördüğünü belli etmek için uzaktan el sallamaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırarak ve yanından hoyratça gelip geçenlere sık sık yüzünü buruşturup hiçbirisiyle temas etmemeye çalışarak Hakan'a doğru yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra karşı karşıyaydılar artık. Hakan

Melek'i sevgiyle kucaklayıp sımsıkı sarılırken İstiklal Caddesi, "Kadına uzanan eller kırılсын!" sloganıyla inliyordu.

"Hiç değışmemişsin!" dedi Hakan sevgi dolu gözlerle Melek'e bakarak.

"Sen ise çok değışmişsin," diye yanıtladı Melek, Hakan'ın artık hafifçe kırışmaya başlamış uzun saçlarına ve bir santimden biraz daha uzun bırakılmış kırçılı sakallarına bakıp iki eliyle ceketinin yakasını düzeltir gibi bir hareket yaparak. "Ama eskisinden çok daha yakışıklı olmuşsun!"

Hakan başını yana doğru eğip, "Diyorsun?" dedi hınzırca gülümseyerek. Eliyle kendi sakalını okşayarak konuştu: "Yapma be, Melek, yaşılanıyoruz artık."

Hakan ve Melek, İstiklal Caddesi'nden Taksim'e doğru sel gibi akan kalabalığın tam tersi istikamette yürüdüler. Akıntıya karşı yüzen bir çift balık gibi bir süre ilerlediler ve nihayet caddenin sonuna, Tünel Meydanı'na vardılar. Hakan'ın evi, Tünel Meydanı'ndaki Seferoğlu Apartmanı'nın en üst katındaydı.

Eve doğru yaklaşırken Melek'in attığı çığlıkla kendine geldi Hakan. Yirmili yaşlarının başında bir sokak çocuğu garip hareketler yaparak Melek'in önünü kesmiş, ona bir şeyler söylüyordu.

"Abla, 4 lira abla..."

Hakan çocuğu hemen tanıdı. Çocuk da Hakan'ı fark edince çatık kaşlarını birden yumuşatıp Melek'in kolunu bırakmıştı. Buralara yolu düşen hemen hemen herkesin bildiği ve herkesten 4 lira istediği için insanların "Dört" lakabını taktığı bir sokak çocuğuydu bu. Hakan her zaman onun için ceplerinde dört madeni 1 lira bulundurmaya gayret ederdi. Yine her zamanki gibi elini bozuk para cebine attı, dört adet 1'lik çıkarıp hemen çocuğa uzattı. Çocuk paraya uzanıp minnetle aldı ve önce, "Abim!" diye bağırdı, sonra elindeki 4 liraya mutlulukla bakarak yanlarından uzaklaşıp insan selinin içinde bir anda gözden kayboldu.

"Tanrım!" dedi Melek kalbini tutarak. "Neydi bu şimdi?"

Hakan onu sakinleştirmek için elini şefkatle sırtına koydu, "Telaşlanma, zararsız bir çocuktur. Zavallının teki işte. Buralarda geziyor birkaç yıldır." Üzerlerine doğru yürüyen üç-dört Arap tu-

riste yol vermek için duraklayıp yana çekildi, sonra hızlı birkaç adım atarak Melek'e yeniden yetiştii.

Artık evin önündelerdi. Hakan, cebinden apartman kapısının anahtarını çıkarırken anlatmaya devam ediyordu. "Benden başka da bu çocuğa para verebilen pek yoktur sanırım. Çünkü hep 4 lira ister. 3 veya 5 değil, ille de 4 lira olacak. Çıkarıp 100 lira ver, almaz. İnsanlar da bunun huyunu suyunu bilmediğinden ya kafalarına göre bir para uzatırlar ya da korkup bağıra çağıra kaçarlar, hatta bazen de zavallıyı kovalarlar."

"İyi de neden özellikle 4 lira istiyor?" diye sordu Melek, lacivert gözleri merakla kocaman açılmıştı.

"Bilmiyorum. Kimse de bilmiyor. Kimbilir nedir derdi. Ne yaşıadı da bu hâle geldi, bilinmez."

Cebinden çıkardığı büyükçe bir anahtarlığın ucunda takılı yarım düzine anahtar arasından en uzun olanını seçip apartmanın girişindeki demir kapıya soktu ve 136 yıllık ağır kapıyı omzuyla iterek açıp Melek'i içeri buyur etti.

Melek kapıdan içeri adımını atarken gözü Hakan'ın elindeki anahtarlığa takılmıştı.

"Hakan?" dedi hayretle açılmış gözlerle. "O anahtarlık? Dedemden mi kalma?"

"Evet. Antika oluşundan anladın sanırım," diye gülümsedi Hakan, "dedene ait hiçbir hatırayı atmıyorum. O benim de dedem gibiydi biliyorsun. Ondan kalan şeylere sahip çıkmak bana kendi sonsuz kimsesizliğimi unutturuyor."

Melek Hakan'ı dinlerken, gülümseyerek elini çantasına sokmuş, bir şey bulmak için heyecanla eşyalarını karıştırıyordu. Çok geçmeden aradığı şeyi buldu ve "Ta taaam," diyerek havaya kaldırdı. Gülümserken lacivert gözlerinin etrafını saran açık kahve-turuncu renkli çilleri, yarı aydınlık apartman boşluğunda uçuşan minik kelebekler gibi parladılar. Aynı anahtarlıktan Melek'te de vardı ve Hakan'a göstermek için bir çocuk gibi sevinçle havada sallıyordu.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin (İBB) logosunun, uca doğru sivrilen bir piramit gibi yapılmış üçboyutlu bir modeliydi

anahtarlıkları. Sarı pirinç görünümlü ve oldukça ağırdılar. Eski tip otel anahtarlıklarını andıran pirinç gövdeleri yıllar içinde kararmış ve boz bir renk almıştı artık.

“Demek sende de aynısından var,” dedi Hakan gülümseyerek.

Melek de gülerek ona bakıyordu. “Hakan bu anlamsız eşantiyondan yeryüzünde bir tane daha kaldığını düşünmüyordum, demek diğeri de sendeymiş,” dedi anahtarlığı bir kez daha sallayarak. “Bunu İngiltere’ye bile götürdüm biliyor musun? Hep yanımdaydı, uğurum, totemim gibi bir şeydir bu.”

Gülüşerek girdiler binaya. İçerisi buz gibi soğuk ve loştu. Tarihi binanın merdiveninden çıkarlarken, “Yalnız o eşantiyon falan değilmiş,” diye düzeltti Hakan Melek’in sözlerini. Konuşurken sesi mermer zeminde ve duvarlarda yankılanıyordu.

“Belediyeden yetkili birine sordum birkaç sene önce, araştırdılar, geçmişte öyle bir eşantiyon hiç yaptırmamışlar. Muhtemelen yine dedenin işi. Bilirsin, İstanbul’a âşıktı resmen.”

Melek bir yandan Hakan’ı dinlerken, bir yandan da elinde çevirdiği anahtarlığı inceliyordu. Bir avuç içine sığabilecek büyüklükte, üçboyutlu ve kurşun gibi ağır bir İBB logosu. Ortasında yedi tepeli İstanbul’un yedi tepesini simgeleyen yedi üçgen. İki yanında Asya ve Avrupa kıtalarına yayılan şehir sınırlarını simgeleyen Anadolu Hisarı ve Rumeli Hisarı figürleri. Ve camileriyle ünlü kentin silüetine de damgasını vurmuş, simgesi hâline gelmiş minareleri ve kubbeleri. 1960’lı yıllarda tasarlanan ve o günün İstanbul’unu yansıtan bu logo bugün tasarlanıyordu, muhtemelen bu minarelerin arkasından çeşitli büyüklüklerde dikdörtgen gökdelenler gözükecek, iki hisarın arasından asma köprüler ve tüp geçitler geçecek ve ortasına çizilen yedi tepenin yamaçları yamuk gecekondularla ve ruhsatsız apartmanlarla kaplanacaktı.

Dedesinin âdeta bir aşkla bağlı olduğu İstanbul’un bu baş dönürücü başkalaşımını düşünürken, “İşte geldik!” diyen Hakan’ın sesiyle kendine geldi Melek. Bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki, Hakan’ın merdiveni çıkarken ne anlattığı hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece son cümlesini duymuştu.

“Deden Yakup Ruzly böyle biri işte,” diyordu Hakan, “sanırım

ölümünün üzerinden uzun yıllar geçtiğinde bile bu tarz küçük sürprizler yapmaya devam edecek bizlere.”

Hakan tam kapıyı açacakken bir an durdu. Anahtar kilidin içindeydi. Arkasına dönüp sordu:

“Yıllar sonra dedenin ofisini görmeye hazır mısın bakalım?”

Melek heyecanlandığını göstermek için kalbini tuttu. “Bayılacak gibiyim! Anahtarlığı bile değiştirmediyse daire de olduğu gibi duruyordur bence.”

Hakan gülümsedi, anahtarı kilidin içinde çevirdi, metal sesi apartman boşluğunda yankılandı ve kilidin mekanizmasından tok bir açılma sesi duyuldu. Hakan antika ahşap kapıyı var gücüyle itti, kapı hafif bir gıcırdamayla ardına kadar açıldı.

“Hadi o zaman, maceramız başlasın! Açıl susam açıl!”

3. O

Melek antreye adımını attığında burnuna çocukluk yıllarına ait o tuhaf koku geldi; tanıdık bir kokuydu, yıllar önce yüzünü bastırduğu göğsün kokusu gibi, uyuduğu kucağın kokusu gibi tanıdık ama öyle bir çırpıda tanımlanamayan, sanki asırlar öncesine aitmiş gibi bir koku. Binlerce tanımsız çağrışım bir anda zihnine hücum etti. Her biri bulanık birer görüntüden ibaret ama oldukça tanıdık silüetlerden oluşan onlarca insan gelip geçti gözlerinin önünden. İnsan vücudunda bilimin tam olarak nasıl çalıştığını açıklamakta âciz kaldığı tek organdı burun ve hiç kuşkusuz insan hafızasının en güvenilir veri bankası da bu tuhaf organın içinde bir yerlerde saklıydı.

Karmakarışık bir duygu seline kapılmıştı. İçinden hüznle ağlamak geliyor ama sanki hayatının ilkçağlarından beri tadını unuttuğu büyük bir mutluluk duygusu tüm kalbini doldurup bu hüzne engel oluyordu.

Etrafına baktı. Taş zeminli antrede koyu renk ahşap bir telefonluk üzerinde antika bir telefon duruyordu. Telefonluğun önündeysse gülkurusu kadife bir puf vardı. Melek bacaklarının titremesine engel olmaya çalışarak bir süre pufa oturdu, sonra Hakan’a “sorun yok” der gibi gülümseyip yeniden ayağa kalktı

ve gözyaşlarını gözpınarlarına hapsederek salona doğru ilerledi. Yerden tavana kadar yükselen pirinç çerçeveli devasa aynanın önünden ilerleyip müzeyi andıran yüksek tavanlı büyük salona girerken, aynada kendi yansımasını görmese bunun muhteşem bir rüya olduğuna tüm kalbiyle inanabilirdi.

Bu evde sanki zaman donmuş gibi geldi Melek'e. Hakan tam da dedesine söz verdiği gibi evdeki hiçbir şeyi değiştirmemişti. Âdeta bir Yakup Ruzly müzesinin içinde yaşıyordu yıllardır.

Salondan terasa açılan kapıya yaklaştığında, Hakan'ın terastaki masayı akşam yemeği için çoktan hazırladığını gördü.

Her zaman böyle planlı programlı biriydi Hakan. Bu yüzden de hayatta çok başarılı oldu ya zaten, diye düşündü. Tül perdeyi eliyle çekip salondan terasa çıkarken, teras kapısının üzerinde asılı duran altın rengi kocaman bir madalyonun üzerine işlenmiş Latince yazıyı okudu:

Ordo Ab Chao

Başını Hakan'a çevirdi, "Biliyor musun, bu ibarenin aynısı, dedemin yalıdaki odasında duvarda asılı duran diploma gibi bir belgede de geçiyor."

Hakan gülümseyerek ona doğru yürüdü, yanına kadar gelip ellerini arkasından Melek'in omuzlarına koydu. "Bir ara merak edip araştırdım. *Ordo Ab Chao* ibaresi, üst düzey masonlarca 'motto' olarak kullanılıyor diye hatırlıyorum. Ama en üst seviye olanlar arasında, yani 33. derecedekiler."

"Peki ne anlama geliyor?"

"Bu Latince bir deyiş, 'kaostan gelen düzen' anlamına geliyor. Tabii bu ibarenin anlamını açıklamaya çalışmak, mason olmayanlar, yani masonların tabiriyle 'hariciler' için sadece kelimelelerin anlamını açıklamaya yararmış. Bu ibarenin ardındaki sır ve gizemi sadece 33. derece masonlar bilebilirmiş."

"Dedemin mason olduğunu bilmiyordum. Atilla bana bundan hiç bahsetmedi."

"Üstelik sıradan bir mason da değilmiş. 33. dereceye yükselebilmiş bir mason, dünyanın pek çok ülkesinde hiç yoktur bile."